

SCOOP!

Iris Houx

Scoop!

the house of books

© Iris Houx, 2016

Een uitgave van The House of Books, Amsterdam 2016

Omslagontwerp: Studio 100%, Laren

Foto auteur: © Sander Nagel

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 4968 9

ISBN 978 90 443 4969 6 (e-book)

NUR 340

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik ben drijfnat, mijn haar plakt aan mijn gezicht en als ik er hetzelfde uitzie als Kiona, dan loopt de make-up in straaltjes over mijn wangen. In retrospect hadden we helemaal niet bang hoeven zijn dat iemand haar zou herkennen. Niemand zou 's lands bekendste realtyster herkennen in de verlepte vrouw die nu naast me loopt. Dat de taxichauffeur waarschijnlijk nog nooit een aflevering van *Lief & Leed met de Laseurs* had gezien, was ook een mazzeltje. Het was dus nergens voor nodig om ons drie kilometer van onze eindbestemming te laten afzetten. Maar goed, we deden het, uit voorzorg.

Ik merk pas dat mijn schoen in de blubber is blijven steken als ik mijn voet weer neerzet. Een soppend geluid kondigt de koude modder aan die op het punt staat door mijn sokken te dringen. Ik vloek binnensmonds.

‘Verstop je maar achter die bosjes daar.’ Ik wijs naar de struiken aan de zijkant van de grote voortuin.

Kiona kijkt me verbaasd aan.

‘Ga achter die struiken zitten,’ zeg ik nog een keer. Zeg ik dit echt? Ik, Esmée Evers? Tegen Kiona Laseur? Dé Kiona Laseur?

‘Waarom?’

‘Waarom?! Wil je gezien worden of zo?’ zeg ik lachend. ‘Ik heb geen idee wie er opendoet.’ Nou ja, ik heb best een idee, het kunnen maar drie personen zijn.

Ik druk op de bovenste deurbel, die met het briefje waarop in potlood ‘Andrea 2x bellen’ is geschreven. Blijkbaar is die bel zowel voor haar ouders als voor Andrea. Eronder is nog een bel voor het

biologische huiskamerrestaurant van Andrea's moeder, dat zoals het woord al doet vermoeden gewoon in de huiskamer is. Ik kan me niet herinneren dat ik ooit eerder bij Andrea heb aangebeld, want dit is Avier Achterbeek, een dorp – wat zeg ik: een bijdorp van een dorp – dus ga je achterom. Doe je dat niet, dan ben je per definitie verdacht. Gezien het tijdstip denk ik echter dat de achterdeur op slot zit.

Andrea doet niet open. Natuurlijk doet ze niet open, het is drie uur 's nachts dus mevrouw Tweekeerbellens ligt vast in een diepe slaap op haar zolderkamertje helemaal boven in het huis. Als iemand de bel al hoort zijn het haar ouders. Maar laten we hopen van niet want niemand, echt niemand, mag weten dat ik hier ben. Correctie: dat Kiona hier is.

'Komt er al iemand?' klinkt het van achter een rozenstruik. Kiona heeft braaf mijn instructies opgevolgd. Misschien had ik alleen iets concreter moeten zijn. Het is duidelijk dat Kiona's natuurlijke overlevingsinstinct is verdwenen, waarschijnlijk al vanaf het moment dat ze geboren werd. Opgevoed worden door nanny's, butlers en persoonlijke stylisten is ogenschijnlijk funest voor je zelfredzaamheid. De rozenstruik staat niet in bloei, er zitten nauwelijks blaadjes aan en ik zie Kiona met haar neonroze bomberjackje duidelijk zitten, ondanks de tijgerprint.

'Jeeetje, Kiona. Zoek een andere struik, ze zien je vanaf de maan.'

'Hoezo? Je wees toch naar deze bosjes?'

Ik druk nog eens twee keer op de bel. Ik hoop maar dat haar ouders vaste slapers zijn en Andrea niet. Ik herinner me van onze vroegere logeerpartijtjes dat Andrea altijd degene was die midden in de nacht verschrikt overeind kwam omdat ze een muis had gehoord, wat dan een piepende deur bleek te zijn. Of een spook, wat een bewegend gordijn was. Of een enge man: gewoon mijn vader.

Waarom hebben ze eigenlijk geen afdakje boven de voordeur? Het gaat steeds harder regenen en ik voel hoe de nattigheid door mijn jas heen in mijn blouse begint te trekken.

Nu bel ik in morsecode het sein voor sos: kort-kort-kort, láng-

láng-láng, kort-kort-kort. Het maakt me ondertussen geen reet meer uit wie er opendoet, als er maar iemand is die ons binnen kan laten.

De regen druppelt nu via mijn nek mijn jas in en stroomt in straaltjes over mijn rug. Mijn nieuwe la petite française-truitje raakt doorweekt.

Ik bedenk net dat ik steentjes moet gaan gooien tegen het zolder-raam, als ik dat tenminste kan raken, wanneer ik gestommel op de trap meen te horen.

‘Schiet je op? Ik moet naar het toilet!’ klinkt het achter me uit de bosjes.

‘Ssst! Doe je broek gewoon naar beneden.’

En ja hoor, een wonder! Ik hoor hoe er gemorreld wordt aan het slot van de voordeur. Langzaam en piepend gaat hij open. Voor alle zekerheid doe ik een stapje achteruit. Het slaperige gezicht van Andrea wordt zichtbaar. Gelukkig. Dankzij onze logeerpartijtjes weet ik hoe ze er ’s nachts uitziet. Zo weet ik bijvoorbeeld dat ze haar puistjes ’s avonds met tandpasta aanstipt zodat die indrogen en dat ze er dan nogal gevlekt uitziet. Maar dat die stipjes zo oplichten in het donker verbaast mij ook en dat ik daar niet de enige in ben, bewijst een gillette uit de struiken.

‘Rustig maar, het is oké,’ roep ik over mijn schouder, alsof ik een bange hond probeer te sussen. Daarna wend ik me weer tot de gestippelde paddenstoel voor me. ‘Hai, Dré,’ zeg ik snel en fluisterend, nog voordat ze zelf iets kan zeggen. ‘Ik heb een probleempje. Nou ja, niets crimineels of zo en je moet niet schrikken. Maar ik ben hier... Geen licht aandoen!’ roep ik paniekerig en iets te hard als Andrea de lamp boven de voordeur aanknipt. Meteen doet ze hem weer uit. ‘Wacht... wat ga je doen?’

Andrea zegt niets, ze heeft zich omgedraaid en opent de meterkast naast de voordeur. Ik schrik als ik zie dat ze een Maglite heeft gepakt, een massieve zaklamp van zo’n dertig centimeter die de nachtwakers van onze camping vroeger wel eens op ons richtten als we ’s nachts uit onze tentjes waren ontsnapt om stiekem naar onze vriendjes te gaan.

Andrea heeft nog steeds geen woord gezegd, ze doet de Maglite aan en richt hem op de rozenstruik. ‘Ieks!’ Een schorre, harde gil ontsnapt aan haar keel. ‘Wie is dat?’

Ik kijk over mijn schouder. Aan het einde van de lichtstraal zien we Kiona met haar broek op haar knieën – haar persoonlijke bikini-lijn-waxspecialist heeft goed werk geleverd, zo wordt duidelijk in het spotlicht. Het is niet het standaardbeeld dat we gewend zijn uit haar realityserie en dus geen wonder dat Andrea haar heldin niet direct herkent.

‘Je zei toch dat ik hier mocht plassen?’ verontschuldigt Kiona zich terwijl ze haar string probeert op te trekken.

Nu herkent Andrea de lage en lijkige stem, een stem uit duizenden. Ook ik was de eerste keer dat ik haar ontmoette, nog maar een paar dagen geleden, verbaasd dat haar stem echt zo klonk.

‘Kiona?’ vraagt Andrea. Ze klampt zich vast aan de deurpost en haar gezicht trekt wit weg, wat overigens veel beter matcht bij die witte stippen. Verdwaasd kijkt ze mij aan: ‘Waarom zit Kiona Laseur te plassen achter de rozenstruik van mijn moeder?’

‘Luister Dré,’ fluister ik. ‘Ik vertel je later de details, maar Kiona moet een poosje onderduiken.’ Ik glimlach liefjes. ‘En waar kan dat beter dan op de laatste plek ter wereld waar iemand haar ooit zou zoeken? Precies: in het kleinste gehucht in Brabant, op een zolderkamer bij doodnormale mensen. Niet lullig bedoeld,’ voeg ik eraan toe.

‘Ik geef er echt niks om dat je doodnormaal bent, hoor!’ roept Kiona vanuit de struiken. Ik hoor een rits, gevolgd door een zuig-plop-zuig-plopgeluid dat veel wegheeft van stiletto’s die door de modder ploegen.

Andrea negeert Kiona’s opmerking. ‘Maar waarom dan?’ vraagt ze aan mij. Ze houdt nog steeds de deurpost vast en kijkt uit haar ogen alsof ze zojuist een ufo heeft zien landen. Een blik die, zo valt me op, goed past bij haar gestippelde gezicht. Als het Halloween was zou ik zeggen: niets meer aan doen.

Ik wrijf vermoeid in mijn ogen, de uitgelopen mascara begint te prikken. ‘Lang verhaal. Alsjeblieeeeeeft?’

Kiona is inmiddels naast me komen staan. ‘Alsje-alsje-alsje-blieeeeef?’

Andrea kijkt haar geschokt aan. ‘Maar mijn ouders dan? En voor hoelang?’ stamelt ze.

‘Regelen we wel,’ fluister ik. Ondertussen probeer ik haar met zachte hand los te trekken van de deurpost.

‘Ik heb helemaal geen extra bed...’

‘Regelen we wel.’ Haar linkerhand weet ik los te krijgen. Ik doe een stap de hal in en begin aan haar andere hand te trekken.

‘... en geen champagne,’ gaat ze verder, ‘of oesters...’

‘Komt allemaal goed, Dré.’ Haar rechterhand heb ik nu ook losgewrikt. Voorzichtig duw ik haar aan de kant en stap de hal in. Normaal gesproken is Andrea de relaxtheid zelve: rustig, verstandig en doortastend. Dit is duidelijk niet haar tijdstip en het feit dat haar grote idool voor haar deur staat zal ook wel meespelen, maar eerlijk gezegd kan ik dit nu even heel slecht gebruiken.

Dan kijkt ze me ineens recht aan, alsof ze ontwaakt is uit een droom, levendig en enthousiast: ‘Maar mam heeft vandaag wel worteltjestaart gemaakt!’

‘Fijn. Goed zo. Heel goed. Want jij bent toevallig dol op worteltjestaart, hè?’ Ik kijk over mijn schouder naar Kiona die vlak achter me is gaan staan.

‘Jaahaa! *Low fat* worteltjestaart, dat is mijn lievelings.’

‘O, maar wacht. Hij is niet *low fat* geloof ik.’ Andrea vervalt gelijk weer in haar halloweenblik.

Jezus, ik geloof dat ik ter plekke in een depressie raak. Iets te hardhandig duw ik Andrea de hal in, pak Kiona bij haar arm en sluit zachtjes de deur achter ons. ‘Dré,’ fluister ik, ‘gewone worteltjestaart is prima. Kiona, doe die stiletto’s uit. Hop, hop, die trap op. En zorg dat jullie geen geluid maken. Geen enkel geluid,’ voeg ik eraan toe. Beurtelings kijk ik de twee indringend aan, als een schooljuf die twee kinderen tijdens een museumbezoekje hartig toespreekt: ‘Ieder woord, elke stap, zelfs een zucht kan nu funest zijn.’

Een aantal weken eerder

2

‘Echt. En dan moet je zo’n vrouw daarna ook nog vragen of ze contant of met pin wil betalen, waardeloos gewoon.’ Andrea gooit haar jas over de rieten stoel tegenover me.

Ik laat me achterovervallen in de loungebank en trek mijn benen onder me. Toen ik Andrea belde dat ik haar zo snel mogelijk wilde zien, stelde ze voor om bij Booty’s af te spreken. Op dat moment vond ik alles prima, maar eigenlijk ben ik niet zo dol op dit café met neusbelmensen en appel-kaneeltheedrinkers. Uitgezonderd Andrea natuurlijk. Andrea is mijn beste vriendin sinds mijn negende, toen ze me redde uit de klauwen van Sabrina, de buurtbitch die op het punt stond me vreselijke dingen aan te doen omdat ik toevallig dezelfde rugzak had als zij. ‘Je mag kiezen,’ had Sabrina geroepen, ‘óf ik sla je in je gezicht óf ik gooi je in de prikkelbosjes.’ Terwijl ik al op het punt stond om ‘Nou ja, doe dan die prikkelbosjes maar’ te stamelen, dook Andrea uit het niets achter me op. Natuurlijk kende ik haar, ze zat een groep hoger dan ik en woonde een paar straten verderop, maar we hadden eigenlijk nooit veel tegen elkaar gezegd. ‘Esmée heeft jou helemaal niks gedaan, dus je blijft mooi met je poten van haar af!’ Rustig stond ze daar, met haar handen in haar zij en haar neus in de wind. Sabrina keek verbaasd, mompelde nog iets zogenaamd dreigends, maar droop snel af. Ik was vol ontzag over zoveel lef en doortastendheid. Andrea had het opgelost zonder te knokken! Vanaf dat moment waren we vriendinnen.

Andrea gaat zitten en neemt een slokje van de thee die ik alvast voor haar heb besteld, de zoetige appel-kaneelgeur dringt mijn neus-

gaten binnen. Als ze net van haar werk komt, wil ze altijd even stoom afblazen. Ze is bijna klaar met haar studie voor dierenarts en loopt coschappen bij een praktijk in Avier, de gemeente waar we zijn opgegroeid en waar zij nog steeds woont. Het doden van dieren – pardon, *sederen* heet het geloof ik – is dus ook onderdeel van haar werk.

‘Die vrouw verstond me in eerste instantie niet, zo heftig was ze aan het huilen. Ze wilde haar hond per se mee naar huis nemen, maar ze had geen mandje of doos bij zich, dus stond ze daar tegenover me met dat dode dier in haar armen. Wel in een doek gewikkeld natuurlijk, maar toch. En huilen zeg, zo hard heb ik het nog nooit meegemaakt. Ik moest haar drie keer vragen hoe ze wilde betalen. Contant. Ze moest haar portemonnee uit haar jaszak halen en daarvoor moest Origami eerst worden overgeheveld van haar armen naar de mijne. En geloof me, “Origami” klinkt schattig, klein en opvouwbaar, maar het ging hier om een obese shar-pei, en dood leek hij nog zwaarder.’

Ik maak begrijpende geluiden. Ik snap het, echt, maar ondertussen zit ik me op te vreten. Op dit moment heb ik heel hard Andrea’s nuchtere kijk nodig op de zaak, mijn zaak. Haar vertrouwde ‘alles komt goed’ moet me geruststellen. Sterker nog: het is het enige wat me gerust kan stellen in deze idiote, bizarre nachtmerrieachtige toestand waarin ik me – eerlijk is eerlijk – zelf heb gewerkt. Daar komt nog bij dat zij, samen met mijn vriend Hugo, de enige is die ervan weet.

Ik laat haar even uitrazen, de helft gaat langs me heen. Voorzichtig neem ik een slok koffie. Fairtrade, zo las ik op de kaart. Hij smaakt nogal bitter.

Terwijl Andrea doorgaat over dode dieren, ontstoken poten, vergiftigde honden en incontinenten katten, dwalen mijn gedachten af naar gisteravond. De bijna-doodervaring die ik had in het restaurant met mijn studievriendinnen. De film blijft zich maar afspelen in mijn hoofd, opnieuw en opnieuw, alsof ik hoop dat de afloop een keer anders zal zijn. Gebeurt niet, het wordt alleen maar erger. Elke voorstelling van de film roept nieuwe vragen en problemen op. Zoals de vraag waarom ik zo nodig moest liegen over mijn baan.

Stel je voor, ik zat daar in dat hypermoderne, nieuwe eettentje in de stad met mijn drie studievriendinnen. Er was niets aan de hand. Gezellig bijkletsen, lekker eten en zoals gewoonlijk klagen over ons werk, want dat is ons dingetje: zeuren over onze vervelende bazen, de onnoemelijke werkdruk en de lastige klanten, terwijl we eigenlijk helemaal niets te klagen hebben. Zij tenminste. Jasmijn, Dominique en Mei-Lan hebben alle drie een prachtfunctie met bijbehorend salaris. Ik niet, maar daar weten zij niets van. Ze denken dat ik een managementfunctie heb bij Moo Moo Media, een van de grootste mediaconcerns van het land. Dat ik bij Moo Moo werk, klopt – om precies te zijn bij glamourgossipglossy *Go Glam!* Alleen ben ik daar redactie-assistente, en voor een maandsalaris waarvan je hooguit het hengsel van een Birkin bag kunt betalen.

Toen het hoofdgerecht werd geserveerd en het werkgejammer inmiddels over zijn hoogtepunt heen was, legde Jasmijn haar bestek neer en pakte het medaillon vast dat ze om haar nek draagt en waarmee ze altijd speelt als ze iets belangrijks wil vertellen. ‘Precies, en dat is dus waarom ik vorige week heb gesolliciteerd op een andere baan, ook een managementfunctie, maar dan bij Moo Moo Media. Het is natuurlijk...’ De rest hoorde ik niet meer. Ik schoot overeind, verlikte me in mijn wijn en werd weer tot leven gewekt door Mei-Lan die ferm op mijn rug begon te kloppen, terwijl Jasmijn ondertussen enthousiast doorging over de functie-inhoud, de belangrijke mensen die ze er zou ontmoeten en natuurlijk het salaris met alle extra’s die erbij hoorden. Ze had wat? WAT?! Had ik dat goed verstaan? Mijn hart bonkte in mijn keel en al mijn zweetklieren sprongen gelijktijdig open. O, fok. Ik was er zó bij.

Mei-Lan, die naast me zat, boog voorover om me aan te kunnen kijken: ‘Esmée, is dat niet hetzelfde bedrijf waar jij voor werkt?’ Nu keken ze alle drie mijn kant uit.

Ik slikte. Langzaam kwam ik weer bij mijn positieven. ‘Yep. En sorry, welk tijdschrift zei je?’ Ik keek naar Jasmijn die zich naar mij draaide:

‘De *Go Glam!* Leuk, hè? Dan worden we misschien collega’s!’

Ook dat nog dus. Ik produceerde iets wat op een lach moest lijken, maar The Joker zou er jaloers op zijn geweest. Dit kon niet waar zijn, dit mocht niet waar zijn.

Ik staar in mijn vieze koffie en roer er een poosje doelloos in rond, terwijl ik ondertussen mijn best doe om terug te keren naar de werkelijkheid. Als Andrea eindelijk klaar is met het verhaal over haar werk open ik mijn mond om van wal te steken, maar ze is me voor.

‘Leuk mutsje. Nieuw?’ Ze knikt naar mijn hoofd.

Ik voel er even aan. Een groot gehaakt geval met reggaekleuren. Noodgevalletje. Ik kuch. ‘O, dat. Eh... dank je.’ De muts. Lang verhaal. Ook het gevolg van een leugentje om bestwil.

‘Je vond hem zo leuk dat je hem meteen al op je net geknipte haar zette?’ Andrea kijkt me geamuseerd aan. ‘Kom op, laat eens zien!’

Ik heb meteen spijt dat ik Andrea heb geappt dat ik naar de kapper ging. Als ze het niet had geweten, was het haar nooit opgevallen. Ietwat geïrriteerd trek ik de muts van mijn hoofd, wetende dat ik er toch niet onderuit kom. Mijn halflange haar valt op mijn schouders. Ik kijk haar glimlachend aan: laten we dit snel afhandelen. Misschien ziet ze niets. Misschien valt het allemaal wel mee. Misschien was het gewoon toeval dat alle collega-kapsters hun werk stillegden om mijn haar te komen bestuderen alsof er een zeldzame vintage Chaneltas in begraven lag.

Het blijft stil. Ongeduldig draai ik het mutsje rond in mijn handen.

‘Het is niet helemaal geworden zoals ik in gedachten had,’ zeg ik.

‘Esmée, honnepon. Dit is...’ Ik hoop dat ze nu opeens gaat lachen en zegt: prachtig! Maar nee. Ze leunt nog wat verder voorover. ‘... groen.’

Zie je wel, het is echt groen. Niet een klein beetje, niet een lichte schijn die na een wasbeurtje wel verdwijnt. Als zelfs Andrea het ziet, is het hartstikke broccoligroen.

‘Heb je dat gezien?’ vraagt ze.

‘Jezus, Dré. Natuurlijk heb ik dat gezien! De kapper had ook een spiegel.’ Ik zeg het onaardiger dan ik bedoel, maar ik word een beetje ongeduldig. Kan mij dat haar schelen! Ik had niet gedacht dat ik dat ooit nog eens zou denken, maar het is waar. Mijn leven bestaat momenteel uit zoveel meer dan alleen haar.

Andrea negeert mijn sneer. ‘Je gaat er toch wel mee terug, hè?’

Kijk, dat is nu het verschil tussen Andrea en mij. Zij zou vriendelijk maar resoluut zeggen dat ze niet tevreden is en dat ze het erg op prijs zou stellen als de kapper het op eigen kosten zou herstellen. Ik niet. Los van het feit dat het in dit geval geheel mijn eigen schuld was, heb ik daar ook op andere, meer terechte momenten nooit de ballen voor. Ik ben altijd bang dat ze gaan schelden, me niet meer aardig vinden, me door het slijk gaan halen op Facebook of wat dan ook, allemaal problemen. Soms is het echt makkelijker om je mond te houden. Ik snap niet dat Andrea dat niet snapt. Ook Hugo gaat daar trouwens altijd zo over door. ‘Van je afbijten’ noemt hij het.

‘Nou...’ Ik draai het mutsje nog steeds rond in mijn handen.

‘Niet dus. Waarom niet?’ Ze kijkt me streng aan.

‘De kapster kon er niets aan doen.’

‘Hoezo niet? Had ze haar bril niet op? Haar diploma gratis bij een pak macaroni gekregen?’

Oh my god, waarom praat Andrea zo hard? In een poging haar volume naar beneden te brengen, begin ik te fluisteren. ‘Het was verf over verf, het is altijd wat onvoorspelbaar hoe dat uitpakt. Oké?’

‘Zei ze dat?’ Andrea praat nog steeds hard en kijkt me aan alsof ik een ezel ben die zojuist kukeleku heeft gekraaid.

‘Eh... nee. Dat zeg ik.’ Ik kan niet liegen tegen Andrea. Vroeg of laat verspreek ik me toch een keer, zo gaat dat altijd. Ik zucht. ‘Ze vroeg of ik het zelf geverfd had. Ik zei van niet, want ik durfde niet te zeggen dat ik er zelf mee had zitten klooiën. Karin, mijn kapster, heeft vaak verhalen over zielige stumperds die met Kruidvatverfjes zijn gaan knutselen, zoals zij dat noemt, en die als het mislukt met

hangende pootjes bij haar aankomen om het te laten fatsoeneren en zo.’ Monotoon zeg ik het op. Ik heb het verhaal al zo vaak gehoord dat ik zelfs de bijbehorende gezichtsuitdrukking van Karin voor me zie.

Andrea glimlacht.

‘En dan rolt ze met haar ogen en dan zucht ze heel vaak en onder-tussen zegt ze de hele tijd “tss tss”,’ vul ik verontwaardigd aan. ‘Zo iemand wil ik dus niet zijn, snap je?’ Ik gooi het mutsje op tafel.

‘Aha.’ Andrea lacht nu breeduit. ‘Aha.’ Ze vouwt haar handen achter haar hoofd.

‘Wat nou “aha”?’ doe ik haar na. ‘Gewoon een leugentje om best-wil. Dat doet iedereen toch wel eens? Toevallig pakte het een beetje verkeerd uit.’ Echt, Andrea is een topvriendin, maar soms zou ik willen dat ze iets minder zelfvoldaan was in dit soort situaties.

Ik pak het ding van tafel en zet het weer op mijn hoofd. Zo goed en zo kwaad als het gaat prop ik mijn haar eronder.

‘Maar Dré, luister eens,’ gooi ik het over een andere boeg. ‘Die toestand met mijn haar verbleekt bij het andere probleem waar ik het met je over wil hebben.’

Kijk. Nu heb ik Andrea’s aandacht. Ze zet haar inmiddels lege mok op tafel en leunt voorover.

‘Jasmijn heeft bij Moo Moo gesolliciteerd en ze heeft mijn functie gekregen.’ Ik gooi het eruit alsof ik een smerig snoepje uitspuug.

‘Wow! Ho, ho, ho.’ Ze kijkt me met grote ogen aan en maakt een stopgebaar met haar hand. ‘Wacht, jouw functie? Hoe kan dat allemaal? En waar ga jij dan heen?’

‘Ik ga nergens heen, dat is het nu net. Weet je nog dat bij mijn aan-stelling was beloofd dat ik na drie maanden kon doorstromen naar de functie van Valerie? Valerie was een interim die weer zou vertrekken, zoals interims altijd doen. Ze zou me even inwerken, de kneepjes van het vak bijbrengen en daarna zou ik zó’ – ik maak een gebaar alsof ik soepel weg ski – ‘haar functie overnemen.’

‘Ja, tuurlijk. Dat was de enige reden waarom je die functie aan-nam.’

‘Precies. En nu hebben ze blijkbaar toch een vacature uitgezet voor Valeries baan. Jasmijn heeft gesolliciteerd en voordat ik nog iets kon doen, was ze al aangenomen. Zomaar. Pats-boem. Vanmiddag.’ Ik zucht gefrustreerd. ‘Het moet allemaal heel snel zijn gegaan. Gisteren zei Jasmijn nog niets over een gesprek en vandaag was alles ineens beklonken. Valerie had me gevraagd twee koffie te brengen. Ik kwam daar dus nietsvermoedend binnen met mijn dienblaadje en raad eens, wie zat daar? Precies, Jasmijn! Blij, glunderende Jasmijn. Waarom? Omdat ze net te horen had gekregen dat ze die fokking baan had! Mijn baan!’

Natuurlijk, Jasmijn is mijn vriendin. Ik gun haar alles: geluk, liefde, die kledingkast propvol merkkleding en een prachtige baan. Maar waarom moest dat nou net mijn baan zijn? De baan die mij was beloofd en die al een keer eerder was uitgesteld, omdat interim-redactiechef Valerie om wat voor reden dan ook toch nog een paar maanden langer aanbleef? Waarom wist ik niet dat er een vacature was uitgezet? Wat was er gebeurd met de belofte aan mij? En bijna net zo belangrijk: hoe ging ik ooit aan Jasmijn en de andere meiden vertellen dat ik gelogen had over mijn functie?

Dat ik mijn functie een beetje opgewaardeerd had tegenover mijn studievriendinnen wist Andrea al en uiteraard keurde ze dat sterk af, wat ik nogal overdreven vond, maar hallo! Alsof ik ooit kon bedenken dat Jasmijn bij Moo Moo zou solliciteren, dat ze mijn functie zou krijgen, dat ze zelfs mijn baas zou worden en... mijn fairtradekoffie komt omhoog.

Als Andrea niets zegt en me alleen maar aanstaart met grote ogen tier ik nog even verder: ‘En dan die smoel van Valerie toen ze het me vertelde. Ik zweer je, zij tilt triomf naar een nieuw level.’ Ik trek mijn gezicht in een overwinnaarsplooi zoals Valerie vanmiddag deed en doe haar na: “Mag ik je voorstellen aan je nieuwe collega, mevrouw Wetzers.” Bah! Kots! Kotserdekots! Überkots!’

Het is nu zaak snel uit te zoeken in hoeverre Jasmijn op de hoogte is. Zouden collega’s al met naam en functie genoemd zijn in het sol-

licitatiegesprek? Nee toch? Zoiets komt waarschijnlijk pas ter sprake tijdens de inwerkperiode. Valerie had het over 'collega', ik weet het zeker. 'Mag ik je voorstellen aan je nieuwe collega,' zei ze. Geen baas, geen leidinggevende. Collega noemde ze me. Dus met een beetje mazzel weet Jasmijn nog niets. Nu alleen een elegante oplossing verzinnen om heel snel en geloofwaardig van redactiechef naar afdelingsassistente te gaan, zonder gezichtsverlies. Het is vast doodsimpel, ik moet het alleen nog even bedenken. Of Andrea. Ik kijk haar aan, wanhopig, met ogen die smeken om geruststelling.

Maar Andrea pikt de hint niet op. Ze kijkt net zo wanhopig terug: 'Djiezus Esmée, dat is mooi klote.'

Geweldig. Als zelfs Andrea het klote vindt, ben ik ten dode opgeschreven. Andrea is juist degene die me altijd kan geruststellen. Als een drug is zij het eerste waarnaar ik grijp als er iets misloopt in mijn leven. En ook als het goed gaat natuurlijk, voor de broodnodige relativering, zeg maar. Welke opties heb ik? Ontslag nemen, onderduiken, naar het buitenland verhuizen en voor de zekerheid nog het aannemen van een andere identiteit, complete plastische chirurgie of een aanmelding bij het vreemdelingenlegioen?

'En wat gaat er nu dan met jou gebeuren?' vraagt Andrea.

Ik haal mijn schouders op. 'Nou, ik zal dan wel gewoon redactie-assistente blijven, hè. Voor de rest van mijn levensdagen.' Ik veer overeind. Nu ik het hardop uitspreek dringt het weer tot me door. 'En weet je wat dat betekent?'

'Dat je doodgaat van verving?'

'Dat ook, maar voordat ik sterf word ik eerst nog een tijdje gemarteld. Langzaam, vernederend, pijnlijk. Want heb jij enig idee wat het betekent als Jasmijn de functie van Valerie krijgt?' herhaal ik.

Ze slaat haar hand voor haar mond. Ik zie hoe het langzaam tot Andrea doordringt. 'Nondeju! Jasmijn wordt je bazin! Je eigen vriendin wordt je bazin.'

Het is de bittere waarheid en Andrea kan er ook niets aan doen, maar haar geschoktheid wrijft alleen nog maar meer zout in mijn

wond. Ik word Jasmijns assistente. Haar hulpje, haar slaafje.

Andrea laat haar hand weer zakken. 'Weet Jasmijn dat al?'

'Nee. Dat is nog het ergste van alles. Ik voel me zó ongelofelijk stom. Echt, Dré. Waarom heb ik dit laten gebeuren? Hier moet toch een eenvoudige oplossing voor zijn? Iets doodsimpels waarvan je achteraf denkt: jee, dat ik dat niet eerder heb bedacht!'

'Simpel.' Andrea trekt haar vest recht, gaat verzitten en kijkt me doordringend aan. Ik ken deze blik. Dit is de blik die ik nodig heb. Andrea staat in de oplossingsstand, haar favoriete en meest bekwame standje. Het komt goed, alles komt goed. Let op.

'Je moet zo snel mogelijk naar je baas om die baan te claimen. Het was jou beloofd. Simpel.'

Eh... Simpel. Simpel? Het klinkt altijd simpel als Andrea het zegt.

Andrea bestudeert mijn gezicht. 'Je weet toch zeker dat dit de afspraak was, hè? Honderd procent?'

Ik denk terug aan het sollicitatiegesprek dat ik destijds had met dezelfde man die vanmorgen met een uitgestreken gezicht in Valeries kantoor zat om de aan mij beloofde functie weg te geven aan Jasmijn: hoofdredacteur Morris van Zanten, de gladde glijer met zijn hoogwater krijtstreepbroekjes. We zaten in het kantoor van Gert, de personeelsfunctionaris, die er ook bij was. Het kantoor was een nicotinehol. Hoewel ik Gert altijd buiten zie paffen, ademde alles rook uit. De muren, zijn kleren, de meubels, alles. En ook Gert zelf was pure nicotine. Telkens als hij begon te praten, moest ik moeite doen om niet naar zijn donkere tanden te staren die eruitzagen als scheve grafzerken op een verlaten kerkhof. Om mijn gedachten daarvan af te leiden, lette ik extra goed op wat hij zei: Valerie was slechts een interim en zou binnen drie maanden weer vertrekken en dan was de functie voor mij. Geen twijfel mogelijk, dat was wat hij zei. Morris, die nonchalant voorovergebogen in een fauteuil in de hoek van het kantoor zat, knikte daar heftig bij. Ik herinner me zijn dikke, glimmende, achterovergekamde haar dat daar gewoon bij in het gelid bleef. Goede gel.

‘Ja. Zeker weten dat we dit afgesproken hadden, maar daar heb ik nu niet zoveel aan, hè?’

‘Hoezo?’ Andrea kijkt me strijdlustig aan. Ik ken die blik. Die had ze ook toen ze op haar twaalfde aankondigde dat ze dierenarts ging worden, terwijl ik en Sascha, haar buurmeisje waar we toen veel mee omgingen, nog verkeerden in de fase ‘ik word later fotomodel/hondentrimster/olympisch kampioen snowboarden’. Sascha is trouwens inderdaad hondentrimster geworden.

‘Je doet net alsof het een voldongen feit is!’ roept Andrea uit. Ze begint het koekje uit te pakken dat op haar schoteltje ligt. ‘Jij laat ook alles zo gemakkelijk over je heen komen, Es. Doe eens iets. Onderneem actie. *If you don't fight for what you love, don't cry for what you lose.*’ Ze pauzeert even zodat die diepzinnige quote op me in kan werken. Het koekje verdwijnt in zijn geheel in haar mond.

‘En dan? Hoe gaat dat mij helpen? “O, sorry Esmée, we waren je helemaal vergeten. Tuurlijk krijg jij de functie. Kom, we bellen Jasmijn even dat het allemaal niet doorgaat. Afspraak is afspraak. Wat stom van ons, hier een bosje bloemen en veel succes met je nieuwe functie, hè?” Zoiets?’

Andrea geeft geen antwoord.

Ik zet mijn mok met inmiddels koude koffie op het glazen tafeltje. Geef mij maar Douwe Egberts. ‘Misschien ben ik gewoon niet goed genoeg en durven ze me dat niet te vertellen?’ Het is een gedachte die sinds vanochtend al een paar keer bij me is opgekomen en die me niet meer loslaat.

‘Kom op zeg! Hoe vaak heeft Valerie jou wel niet complete campagneplannen laten uitdenken? En al die gelikte presentaties die jij voor haar maakt, die zij alleen nog maar hoeft op te lezen voor een zaaltje mensen die allemaal denken dat ze het zelf heeft bedacht?’ Andrea slikt het laatste restje van haar koekje door. ‘Trouwens, hoe weten zij dat je niet goed genoeg bent voor een functie die je nog niet eens hebt? Daar zullen ze je toch eerst voor moeten promoveren.’

Ik kijk haar zwijgend aan. Het klinkt altijd zo simpel als Andrea

het zegt, zo uitermate logisch dat je aan je eigen verstand begint te twijfelen.

Ik laat mijn gedachten gaan over de afgelopen maanden. Zes helse maanden waarin ik de persoonlijke huisslaaf van Valerie was, haar boksbal, haar nar. Er zijn meerdere collega's voor wie ik werk – om precies te zijn een hele afdeling waaronder nog twee andere redactiechefs – maar Valerie eist verreweg de meeste aandacht op. Valerie gedraagt zich altijd alsof ze de koningin is. Ze behandelt me als een veredelde stagiaire in plaats van haar toekomstige opvolgster. Dat is ook de enige reden waarom ik niet protesteer, want hoe dichter ik op haar werk, hoe beter ik haar kan gadeslaan, kan zien wat er zoal speelt en hoe ze problemen oplost. Tot nu toe heb ik daar al twee belangrijke dingen van geleerd. Ten eerste: veel scoops dienen zichzelf aan. (Je staat er versteld van hoeveel BN'ers of managers van BN'ers bellen met een zogenaamde roddel die ze vervolgens een week later in een ander blad weer glashard ontkennen. Alles om hun inkakken-de carrière even in de schijnwerpers te zetten, want het klopt wat ze zeggen: slecht nieuws is ook nieuws.) En ten tweede: leidinggeven betekent vooral dat je een paar hardwerkende redacteurs om je heen verzamelt die je ideeën laat aandragen. Je pikt het beste idee eruit en dat presenteert je vervolgens als een idee van jezelf. Dat niemand ooit protesteert, komt vooral omdat iedereen in zijn broek piest voor Valerie. Haar blik is dodelijk, haar tong ziekmakend en ze is listig als een slang. Je kunt weinig tegen haar beginnen zonder medewerking van Morris, maar aan hem hebben we al net zo weinig. Formeel is hij de baas en daar is alles mee gezegd. Hij managet wat hier en daar, vooral op aanwijzingen van hogerhand en verder is hij vrijwel onzichtbaar. Op maandag zit hij de redactievergadering voor, meestal half verscholen achter zijn iPad, en aan het einde van de week keurt hij onze nieuwste editie goed, wat in de praktijk ook neerkomt op een formaliteitje. We moeten het dus doen met Valse Valerie. Ik denk aan alle keren dat ze aan de haal ging met mijn geweldige ideeën. De vernederingen. Zoals tijdens mijn eerste werkdag, toen ze me met

een collectebus langs alle afdelingen stuurde om geld op te halen voor een collega met de 'ziekte van Rupke'. (Zeg nu zelf, dat klinkt toch als een bestaande ziekte?) De 131 kopjes koffie die ik voor haar heb gezet (en waarin ik slechts één keer heb gespuugd, toen ik echt over de zeik was omdat ze mijn nieuwe rode laarsjes had afgedaan als 'een beetje net niet'). Ik weet het aantal zo precies, omdat ik ze heb geturfd. Als een gedeprimeerde, maar hoopvolle gevangene heb ik elk kopje dampende haat ingekerfd in de rand van mijn bureaublad. En nu is dat dus allemaal voor niets geweest?

Ik zucht diep en kijk Andrea weer aan. 'Oké dan.'

Ze knikt me bemoedigend toe, trots bijna. 'Alles komt goed. Echt.'

‘Succes is een keuze!’ staat er op het stressballetje dat altijd op de voet van mijn beeldscherm ligt dat ik nu overgooi tussen mijn linker- en rechterhand. De tekst is nog net leesbaar. Ooit gekregen op een banenbeurs toen ik net was afgestudeerd. Toen ik nog dacht dat de wereld aan mijn voeten lag, dat dit voortaan mijn lijfspreuk ging worden en dat ik zo iemand werd die zo’n stressballetje hard nodig zou hebben. O, de ironie.

Vanaf de gang klinkt een aanzwellend getik, regelmatig en vastberaden. Van de schrik gooi ik mijn stressballetje in de plantenbak naast mijn bureau. Toevallig heb ik me sinds ik hier werk al flink ontwikkeld op het gebied van voetstapherkenning en dit zijn onmiskenbaar de pasjes van Valerie. Zo te horen heeft ze haar Louboutins aan, die herken ik aan de snelheid van de tikjes. De hakken zijn zo hoog dat ze er alleen kleine stappen mee kan zetten. Als ik me goed herinner, heeft ze slechts één paar Louboutins, rood zijn ze. Met een zwoel ‘Dag-dag Eric’ neemt ze afscheid van haar gesprekspartner, wiens nauwelijks waarneembare voetstappen wegsterven in de richting van de zijvleugel. Eric Viezerik wordt hij stevast genoemd door zijn secretaresse, met wie ik regelmatig lunch. Volgens Krystal tuurt hij altijd zo intensief naar haar shirt, dat ze vermoedt dat hij röntgenogen heeft. Nou, als Eric echt zo’n tieteman is, komt hij bij Valerie ruimschoots aan zijn trekken.

Een verstikkende wolk Jean-Paul Gaultier dringt mijn neus binnen. Het getik gaat gedempt verder, wat betekent dat ze onze afdeling op komt, hier ligt vloerbedekking. Mijn ogen gaan naar de deur,

slechts een meter of drie bij mijn bureau vandaan. Onwillekeurig kijk ik naar beneden. Check: de Louboutins. En een check voor de kleur: rood. Rood, als het bloed van Satan.

‘Goedemorgen,’ kirt Valerie, overduidelijk in een uitstekend humeur.

Ik onderdruk de opkomende niesbui die zich elke ochtend voordeet bij de zware, zepige geur van haar parfum en glimlach onderdanig. Precies zoals van me wordt verwacht. ‘Koffie?’

‘Ja, héérlijk.’

Zodra ze in haar kantoor is verdwenen buig ik kreunend voorover om het balletje uit de plantenbak te vissen.

Als ik omhoogkom, kijk ik recht in een bekend grijnzend gezicht. ‘Hoi schat.’

Ik schrik me te pletter. Tuurlijk, we hebben vloerbedekking op de afdeling, maar dan nog is het niet te geloven hoe geruisloos Hank kan lopen. Hij moet vanaf de afdeling gekomen zijn en niet van de gang. Hank is de gluisperigste, sluisperigste valse nicht van heel showbizland en niemand weet meer waar hij ooit bekend mee is geworden, behalve het vermogen om oorverdovend te lachen om flauwe grappen, bij voorkeur die van hemzelf. Maar hij is een BN’er en daarom moet ik hem te vriend houden. Ik stamel een begroeting.

‘Slecht geweten?’ Opnieuw die grijns.

‘Nee hoor,’ zeg ik zo nonchalant mogelijk. Hij moest eens weten. Nou ja, beter van niet. Ik leg het balletje terug en doe alsof ik aan het werk wil gaan.

Hank negeert mijn non-verbale oprothint, buigt voorover en steunt met zijn armen op mijn beeldscherm. ‘Ik heb misschien nog wel een scoop voor je, schat. Luister. Ik heb dus een nieuwe vriend. Echt een lekker ding. Vijftien jaar jonger. Ricardo heet hij.’ Het verstelbare beeldscherm zakt langzaam naar beneden onder Hanks forse gewicht, maar dat lijkt hij niet te beseffen. ‘De pers heeft dit nog niet opgepakt, dus als jullie interesse hebben wil ik jullie dit nieuwtje wel als eerste gunnen. Bespreek het maar in de vergadering of zo.’

‘Tuurlijk. Ik zal het even tegen de redactie aanwrijven.’ Gadver, zei ik dat echt? Ik klink al precies als Morris.

Hank grijnst tevreden en haalt zijn armen van mijn scherm. ‘Mooi, dan hoor ik het wel. Ik moet er weer vandoor, Ricardo wacht op me voor een tweede ronde.’ Hij geeft me een vette knipoog. ‘Toede-loetjes!’

Op de gang hoor ik hem nog iets tegen iemand roepen, waarbij zijn lach hard weerkaatst tegen de muren van de gang en dan is het rustig. Zuchtend begin ik mijn beeldscherm terug te duwen.

‘Leuk mutsje.’ Valeries ogen flikkeren even geamuseerd, alsof het sarcasme daarvan me ooit zou kunnen ontgaan. Helaas heb ik nog geen tijd gehad om iets aan mijn haar te doen. Ik zou niet eens weten wat ik eraan kan doen. Bestaat er een universeel middel tegen groen haar? Of moet ik het opnieuw verven met een andere, dekkende kleur? Vanavond eens googelen, liefst voordat Hugo komt. We zijn nog steeds in die fase dat we geen scheetjes laten in elkaars bijzijn en dat we negeren dat de anders soms snurkt. Dus mijn groene faalhaar – al dan niet ingesmeerd met tomatenprut – mag hij al helemaal niet zien.

Ik zet de koffie voor haar neer, ga recht staan en kijk haar gelaten aan. Elke ochtend doorlopen we hetzelfde ritueel. Terwijl ik haar ochtendkoffie breng, checkt Valerie mijn outfit. Haar ogen scannen me als een laserstraal van boven naar beneden en weer terug om me daarna steevast een als compliment vermomde hatelijkheid toe te werpen. Eens kijken, wat hebben we allemaal al gehad? ‘Mooie broek. Maakt je kont een stuk minder dik dan die van gisteren.’ ‘Dat vind ik zo leuk aan jou. Mosterdgeel staat niemand, maar jij trekt het dus gewoon aan, hè.’ ‘Wat fijn dat jij toch nog iets van je gading kon vinden uit de aanbiedingenbak van de H&M.’ En de alleraardigste: ‘Staat leuk, zo’n pony. Heb je tenminste niet zo’n groot voorhoofd.’

Vandaag besluit ik haar geen opening te geven voor een nieuwe belediging. ‘Ja, leuk hè?’ zeg ik opgewekt terwijl ik de 132e koffie voor haar neerzet. Ik haal diep adem. Nu moet het gebeuren, de uitvoe-

ring van het masterplan, mijn rehabilitatiegesprek, mijn hernieuwde poging het merk Esmée weer op de kaart te zetten. Gisteren leek het nog zo'n goed idee, maar nu voel ik me daar toch wat minder zeker over. Ik wilde het eigenlijk opnemen met alleen Morris, dat leek me beter, maar die scheen deze hele week in het buitenland te zitten. Dus.

Ik schraap mijn keel en kijk naar Valerie, die haar blik al weer op haar beeldscherm gericht heeft met haar *fuck you face*, het gezicht dat ze trekt als ze geen zin heeft in verdere communicatie in welke vorm dan ook: lichtelijk verstoord, een tikje geïrriteerd, maar verder compleet stoïcijns.

'Ehm, Valerie.'

Zonder haar ogen van het scherm te halen, trekt ze een wenkbrauw op. Als ik blijf staan waar ik sta, kijkt ze me uiteindelijk verveeld aan.

Ik ontwijk haar ogen en kijk in plaats daarvan naar de foto van haar Foster Parents-kind dat vergeeld aan haar prikbord hangt. De schijnheiligheid.

'Ik wilde nog even...' begin ik. Mijn hart gaat sneller. Ik stok, haal een keer diep adem en ga verder. 'Ik vroeg me af of we...' Haar blik blijft onveranderd verveeld. Gek word ik ervan. '... het nog eens kunnen hebben over mijn functie,' pers ik eruit.

Eindelijk heb ik haar aandacht. Langzaam draait ze haar stoel, leunt naar achteren en kijkt me met een flauw lachje aan. Ik wacht even, maar ze zegt niets.

'Mijn functie dus,' zeg ik nog een keer. Compleet overbodig. Jezus, ik had dit beter moeten voorbereiden. 'Er was afgesproken dat ik jouw baan zou krijgen als jij vertrok,' ga ik verder. 'Blijkbaar vertrek je binnenkort, daar wist ik niets van, en nu heeft...' – ik slik Jasmijns naam in – 'een externe sollicitant plotseling je baan gekregen.' Ik wil nog iets zeggen, maar er komt niets in me op. Voorzichtig adem ik uit.

Valerie knippert een keer met haar ogen, leunt verder naar achteren in haar stoel en blijft me aanstaren. Natuurlijk, ze vindt dit leuk. Ze geniet ervan mij te zien stuntelen. Mijn hart gaat als een dolle tekeer als ik me realiseer dat dit gewoon onderdeel is van haar fokking stra-

tegie. Een ordinaire staarwedstrijd. Nou, wat zij kan, kan ik ook. Ik ben getraind. Ik heb een kat, toevallig. Ik staar terug en probeer dat te doen met een glimlach om mijn mond, een glimlach die aangeeft dat ik niet van plan ben te vertrekken voordat ik een antwoord heb. Voor mijn gevoel duurt het minuten, terwijl het waarschijnlijk maar enkele seconden zijn. Ik hoor de klok tikken, geluiden van de straat beneden klinken door. Het klinkt alsof er marktkramen worden opgebouwd, of iets of iemand die in elk geval heel hard zijn best doet me uit mijn concentratie te halen. De klok tikt verder, steeds harder. Valerie knippert eens met haar ogen. Het duurt me allemaal te lang. En ik krijg pijn in mijn benen. Ik sta helemaal niet handig, maar ik wil ook niet bewegen. En Valerie lijkt gewoon door me heen te staren. En mijn lach verkramp. Dit schiet gewoon niet op. Ik geef me over.

‘Wat is daarop je antwoord?’ vraag ik.

Eindelijk komt er beweging in Valerie. Ze schiet in de lach. ‘Wat is daarop je antwoord?’ herhaalt ze, terwijl ze in een holle, aanstellerige lach uitbarst. ‘Ja ik wil, Esmée! Tot de dood ons scheidt.’ Ze lacht en ze lacht. Het klinkt als een wegstervende echo uit een foute sf-film.

Ik recht mijn rug en verzet mijn been, wat een enorme opluchting is. Eigenlijk ben ik er helemaal klaar mee. Ik had er nooit aan moeten beginnen. Boos kijk ik richting Valerie die ondertussen al weer met haar fuck you face naar haar beeldscherm zit te staren.

Met alle waardigheid die ik nog in me heb draai ik me om en been haar kantoor uit. Zo hard als ik durf smijt ik de deur dicht. Ik loop naar mijn werkplek die recht tegenover haar deur ligt, in een verder belachelijk ruime kantoortuin, en waar ik van achter mijn bureau een poosje woedend naar haar deur ga zitten staren. Ze zit zich nu vast te verkneukelen om haar geweldige actie. Ik onderdruk de neiging om een zware ordner te pakken, een aanloopje te nemen en het ding met een oerkreet tegen haar deur te smijten. Wat haat ik haar. En mezelf. Jezus. Jésus! Wat een oen ben ik. *Wat is daarop je antwoord?* Was ik gek geworden of zo?

Ik zak onderuit en strek mijn benen. Ik schrik als mijn voeten

iets kleins en levends raken. Als ik mijn hoofd onder mijn bureau steek, blijkt het Paisley te zijn, Gretta's hondje dat weer eens zonder vragen onder mijn bureau is gedumpt, compleet met mandje en vies knaagding. Kan het arme beestje ook niets aan doen. Ik kroel haar even. Wanneer ik weer omhoogkom, valt mijn oog op de turfstreepjes in het bureaublad. Zuchtend zet ik er een 132^e krasje bij. Honderdtweeëndertig kopjes koffie heb ik gehaald. In plaats van het hoopvolle gevoel dat ik doorgaans krijg vanwege de eindigheid die het inhoudt, word ik nu een beetje depressievig. Dat gevoel druk ik snel weg. Valerie mag niets aan me merken, dat gun ik haar niet. Voor de rest van de dag besluit ik mijn probleem gewoon te negeren. Ik kan dat.

Hypergefocust neem ik mijn mailbox door, reageer op alle mailtjes die een antwoord vereisen en dan vind ik het wel weer even welletjes. Als ik mijn mobieltje pak, zie ik dat ik een appje van Andrea heb gemist: *Zet hem op, hè. Both succes and failure begin with one step. Don't be afraid to take that step! Laat me even weten of het gelukt is.*

Of het gelukt is? *Hell no!* Andrea moest eens weten. Ik kan haar gezicht al voor me zien. Natuurlijk, ze komt vast weer met allerlei geweldige oplossingen en geruststellende gedachten, maar ik heb mezelf nu even bewust in de negeermodus gezet en die omvat ook mijn communicatie naar buiten toe.

Ging niet helemaal zoals gepland, maar ik verzin nog wel wat, typ ik. Ik voel me meteen een stuk beter. Ik los dit wel op. Ik heb Andrea toch niet overal voor nodig? Er zijn heus wel dingen die ik zelf kan.

Ik stuur ook gelijk een appje naar Hugo. Huug en ik gaan binnenkort samenwonen, iets waar ik lichtelijk hysterisch over ben, op een goede manier.

Hoe is-ie? Had ik al gezegd dat ik een poederroze badkamer wil? En zo'n woonkamer in shabby chic?

En als hij niet reageert: *Ik heb ook al een leuk Little Diva-servies gezien voor in die apothekerskast van IKEA die ik wilde.*

Natuurlijk weet ik dat je met de smaak van twee mensen rekening moet houden als je gaat samenwonen, maar ik vind het gewoon leuk

om hem een beetje te stangen. Maar echt, ik kan niet wachten. Het lijkt me zo heerlijk om dingen te delen en dat er altijd iemand is als ik uit mijn werk kom. Iemand anders dan mijn kat Knurfte natuurlijk. En geen gezeul meer met weekendtassen en vuile was, dat is ook fijn. Ik vergat altijd wel iets. Crème, mijn sexy nachthemd, de pil. Ik zou alleen willen dat Hugo eens opschoot met het zoeken van een appartementje voor ons. Je zou zeggen dat hij als makelaar bij Ontroerend Goed! de hele dag met zijn neus boven op de beste woningen zit, maar het blijkt juist dat je daar een gigantische beroepsdeformatie van oploopt. Ik heb al minstens vier geschikte, supermooie en betaalbare woningen op de website van OG! zien staan, maar elke keer was er volgens Huug iets mee aan de hand. Twee lagen op een beroerde locatie, eentje was slecht onderhouden en bij de vierde weet ik het niet meer. Hij wil alleen het beste voor ons, en dat vind ik echt enorm lief, maar ondertussen begint het een beetje op mijn zenuwen te werken. Vanavond zal ik eens polsen hoe het ermee staat, dan komt hij bij me eten. Wat me er meteen aan herinnert dat ik daar nog een recept voor moet uitzoeken. Ik surf naar een receptenwebsite en zoek op 'culinair' en 'snel', waarna er meer dan honderd recepten op mijn scherm verschijnen die er inderdaad allemaal even culinair uitzien, maar niet bijster snel. Ik ga naar Facebook en update mijn status naar 'Wanted! Tips voor een snelle en lekkere maaltijd. Beloning: geen'.

Binnen een paar minuten ontvang ik een appje van Andrea: *Zet ook maar tomatenpuree op je boodschappenlijstje.*

Tomatenpuree? tik ik terug.

In je haar smeren, een halfuurtje laten intrekken, uitspoelen en je groene gloed verdwijnt als Kruidvatverf voor een norse kapster. ;-)

Tomatenpuree? typ ik weer. *Serieuus? Je bent geweldig!*

Voor de zekerheid google ik het nog even, je weet het nooit met Andrea. Andrea wast haar haren bijvoorbeeld niet. Al anderhalf jaar niet meer, althans niet met shampoo. De *no poo*-methode heet het. Schijnt heel gezond te zijn, al zou je dat niet zeggen als je haar de eerste maanden had zien rondlopen met dat vogelnest op haar hoofd.

Zo vet dat je er een ei op kon bakken. Zelfs toen het leek alsof het niet erger kon, werd het nog erger. Maar na een tijdje werd het inderdaad prachtig gezond en glanzend en nu zweert ze erbij.

En ja hoor, ook op internet kom ik haar tip een paar keer tegen. Snel krabbel ik ‘tomatenpuree’ op een briefje, samen met de ingrediënten voor kip met abrikoos, een recept dat een Facebookvriend me tipt en dat er inderdaad lekker uitziet en niet bij voorbaat kansloos.

Ik hang nog wat rond op Facebook totdat Valeries deur ineens openzwaait. Bijna halfelf, zie ik op het klokje rechtsonder in mijn beeldscherm, ze heeft een afspraak met financiën. Snel trek ik een denkrimpel in mijn hoofd en beweeg in het wilde weg heen en weer met de muis. Zogenaamd verstoord kijk ik op.

‘Tot later,’ zegt Valerie met een abnormaal brede grijns, een grijns die uitdrukt dat mijn fiasco van vanmorgen haar nog levendig voor de geest staat.

Negeren. Gewoon negeren. Er zijn ook zoveel leuke dingen in het leven, bedenk ik, terwijl ik langs een statusupdate van een Facebookvriendin scroll die moppert dat ze drie treinen heeft gemist en ook nog de hak van haar schoen heeft gebroken bij het rennen over het perron. Ik klik op een foto die de afgebroken hak toont. Perfect, laat maar komen. Andermans ellende is precies wat ik nu nodig heb.

‘Jezus! Wat is er in je badkamer gebeurd? Ben je eh... ongesteld of zo?’ Hugo woelt door zijn haar.

Ik lach. Zoals hij daar staat in zijn strak gesneden Hugo Bosspak, met zijn rossige krullen en een uitdrukking op zijn gezicht die het midden houdt tussen ongelooft, gêne en jongensachtige ondeugendheid. Zo zie ik hem het liefst. Toegegeven: de badkamer ziet eruit alsof de douchescène uit *Psycho* er is opgenomen. Een gevolg van het een beetje te fanatiek rondzwiepen bij het uitspoelen van de tomatenpuree en geen tijd om te poetsen. De kip met abrikoos moest in de oven.

‘Neu. Iets met haarverf,’ antwoord ik. ‘Ga zitten, het eten is klaar.’ Met enige trots presenteer ik hem mijn slechts een klein beetje verbrande *apricot chicken*. Huug kijkt even naar mijn haar, maar wordt dan snel afgeleid door de – al zeg ik het zelf – heerlijk geurende kip.

‘Wat deed jij eigenlijk in de badkamer?’ vraag ik.

Hugo heeft net een stokbroodje in zijn mond gestoken en antwoordt met volle mond: ‘Mijn tandenborstel neerzetten natuurlijk.’

Ik krijg een warm gevoel vanbinnen en mijn hart doet een huppeltje. Binnenkort staat zijn tandenborstel elke dag naast de mijne!

Ik doe mijn ovenwanten uit, trek subtiel mijn truitje wat lager en neem plaats tegenover hem. ‘Binnenkort hoef je helemaal niet meer met die spullen te zeulen,’ zeg ik opgewekt.

Hugo reageert niet.

Ik begin de kip te verdelen over onze borden. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat je weer drie prachtige appartementen hebt laten schieten, of wel?’

Hij lacht. ‘Eentje maar. Het lag te ver uit het centrum. Tikje prijzig ook.’

Ik houd een diepe zucht binnen. ‘Maar kunnen we dan niet een keer samen gaan kijken? Dat je een soort privéhuizenroute voor ons uitstippelt?’ Ik merk dat ik een beetje ongeduldig word. Nu we de beslissing hebben genomen om samen te gaan wonen, kan het mij niet snel genoeg gaan. Bovendien wil ik nieuwe meubels shoppen, woontijdschriften verslinden en behangetjes uitzoeken. ‘Is toch hartstikke gezellig?’ moedig ik hem aan. ‘Kun je me ook leren waar je zoal op moet letten bij een bezichtiging en zo. Vind ik leuk. Misschien wel heel spannend zelfs, al die vreemde slaapkamers waar we dan langskomen.’ Ik trek mijn wenkbrauw veelzeggend op en probeer hem geil aan te kijken, maar geil is niet zo mijn ding, ik voel het.

Geschrokken kijkt Hugo op.

‘Geintje!’ voeg ik er snel aan toe.

‘Ik weet dat het lang duurt, popje, maar ik ga voor ons echt het allerbeste appartement scoren. Voor jou de wereld, dat weet je toch?’ Hij knipoogt die speciale knipoog en ik smelt zowat in mijn kip met abrikoos.

Het eten smaakt trouwens echt heerlijk. Hier scoor ik punten mee. Tot nu toe was Huug er geloof ik nog niet echt van overtuigd dat zijn liefde voor mij door de maag gaat en daarin kan ik hem geen ongelijk geven. De eerste keer dat hij kwam eten besloot ik het simpel te houden en maakte ik kip siam uit een pakje. Kon niet misgaan, had Andrea me verzekerd. Toch had ze het daar echt mis. Terwijl ik druk bezig was met grappig en gevat zijn, bevallig met mijn wimpers fladderen en mijn buik inhouden onder het veel te felle tl-licht in mijn keukentje, gooide ik veel te veel water bij het sauspoeder waardoor het meer een siamsoep werd in plaats van een hoofdgerecht. Huug was zo lief om er niets van te zeggen, wat me moed gaf om het een paar weken later nog eens te proberen, met een ouderwetse combinatie van een biefstukje, aardappels en salade. Ook hier verzekerde Andrea me weer dat het een piece of cake was, of ‘een eitje’ of weet ik veel

wat voor gastronomische lolligheidjes ze ervoor gebruikte, maar zelfs in het maken van piece-of-cake-aardappeltjes faalde ik keihard. Deze keer was ik zo gefocust op de biefstuk dat ik de aardappeltjes volledig negeerde. Hartstikke aangebrand. Aangebrander dan de kaaskorsten in het gezamenlijke tosti-ijzer in Hugo's studentenhuis. En zelfs daarbij was 'zwartgeblakerd' nog een understatement. Maar Huug keek in de pan zoals een archeoloog een net blootgelegde ontdekking bestudeert en opperde heel lief 'dat we het er wel een beetje van af konden schrapen'. Iets wat hij ook uitvoerde, ik niet. Gelukkig kwam het nog helemaal goed. Na het eten hadden we seks. Heerlijke, romantische, stomende seks zoals dat alleen kan bij een allereerste keer met een nieuwe liefde.

Huug bukt zich voorover om de afstandsbediening van de salontafel te pakken. Ik laat mijn hand onder zijn blouse glijden, over zijn blote rug. Voorzichtig laat hij zich terugzakken op de bank. Terwijl hij de afstandsbediening op de tv richt, slaat hij zijn arm om me heen. 'Echt superlekker, poppie,' complimenteert hij me nog eens met mijn kookkunsten. 'Maar vertel, hoe ging het vandaag op kantoor?'

O god, daar gaan we. Hij weet van de situatie op mijn werk, althans dat Jasmijn de baan van Valerie heeft gekregen en dat ik vandaag een poging zou doen er met Morris over te praten. Een eerder geïnteresseerd appje van hem had ik afgewimpeld met 'Best oké, hebben we het nog wel over', maar dat is hij dus niet vergeten. Ik weet niet of ik hier blij mee moet zijn. Ik was net zo in mijn nopjes over mijn geweldige revanche-diner en ik merk dat het me sinds vanmiddag steeds beter lukt om dat hele gedoe op mijn werk naar de achtergrond te verdringen, te negeren. Gewoon, er langzaam een beetje aan te wennen dat het nu eenmaal zo is. Ik moet alleen nog een manier verzinnen om het aan Jasmijn op te biechten.

'Het ging niet helemaal zoals je had verwacht?' spoort Hugo me aan.

Inwendig kreun ik. 'Ik krijg de functie niet,' zeg ik. Ik kan het echt niet opbrengen hier weer helemaal over uit te weiden. Ik wil het

negeren, vergeten, alsof het nooit heeft plaatsgevonden.

‘Hoe bedoel je? Is er niets meer aan te doen?’ Hugo gaat een stukje van me af zitten om me goed aan te kunnen kijken.

‘Jasmijn krijgt hem.’ Ik kijk langs hem heen, naar het tv-scherm dat hij nu op pauze heeft gezet. Ik kan er niets aan doen. Ik haat het, maar ik begin te huilen.

Hugo trekt me naar zich toe en ik leg mijn gezicht tegen zijn borst. Zijn geur is heerlijk vertrouwd.

‘Niks meer aan te doen. Gewoon vette pech.’ Ik wil het afronden, maar kan niet voorkomen dat er een diepe snik op volgt. In gedachten zie ik Valerie weer zitten met haar fuck you face. Mijn schitterende ‘Wat is daarop je antwoord?’-momentje. Die hysterische lach van haar. Ze moet al een hele tijd geweten hebben dat ik haar baan niet kreeg en dat er een vacature werd uitgezet, de ongelofelijke bitch. Ik haal nog een keer uit. O, wat lucht dat op, zeg.

‘Maar nu wordt Jasmijn een van je managers!’ roept Huug verontwaardigd.

Ik krimp ineen. Moet ik Hugo nu vertellen dat Jasmijn niet eens weet dat ze mijn baas wordt? Dat ze denkt dat we collega-managers worden? Ik heb hem mijn leugentje nooit verteld, omdat ik het een tikje gênant vond. Maar ja, als we straks samenwonen is het toch wel handig als we alles van elkaar weten, in elk geval dit soort dingen. Aan de andere kant... dit kan altijd later nog. Ik begin weer te sniffen. ‘En ik snap het gewoon niet. Als ik mijn werk zo goed doe, wat ze gewoon zeiden tijdens het functioneringsgesprek, waarom zwijgen ze dan over mijn promotie en zetten ze achter mijn rug om een vacature uit?’ Ik merk dat ik aan het zwelgen ben in zelfmedelijden, maar ik kan er ook niets aan doen.

Hugo is stil. Ik hoor alleen zijn ademhaling. Hij begint over mijn haar te aaien. ‘Heb je het zwart-op-wit, dat van die functie?’

‘Nee,’ piep ik. ‘Alleen mondeling toegezegd.’

Zijn hand blijft even vastzitten in mijn haar. Voorzichtig haalt hij hem los.

‘Liefje toch,’ zegt hij nog een keer. Hij is zo meelevend dat ik weer begin te huilen, gewoon omdat het zo lekker is.

Na een tijdje pak ik de afstandsbediening en druk op play. Ik haal een mouw over mijn gezicht. Het is zoals het is, eigen schuld. Gewoon opbiechten aan Jasmijn en mijn verlies accepteren. Dat is wat ik zal doen. Maandag. Eerst gewoon een leuk weekend hebben, dat heb ik verdiend.

Hugo pakt onze wijnglazen en vult ze bij. De rest van de avond zappen we heen en weer tussen twee tv-series. Ondertussen appt Huug wat met vrienden en ik met Andrea. Op vrijdagavond springt ze altijd bij in het biologische huiskamerrestaurant van haar moeder, maar vandaag is het niet erg druk. Ik heb haar net laten weten dat ik mijn pogingen om de functie nog te bemachtigen heb gestaakt. Gelukkig is ze zo solidair om samen met mij Valerie door de mangel te halen. Wat we allemaal met haar zouden doen als we de kans kregen: *ducttappen*, met watervaste stift een snor op haar bovenlip tekenen en in een vuilniszakjurkje in de etalage van de Wibra zetten. We leven ons flink uit, totdat het gesprek ineens stopt van Andrea’s kant. Er zullen wel klanten binnengekomen zijn. Ik merk dat het me veel moeite kost om mijn ogen open te houden.

Ik laat mijn hand met het mobieltje zakken en onderdruk een geeuw. ‘Zullen we naar bed gaan, schatje?’ Ik trek mijn kleren in model en begin aan de knoopjes van zijn blouse te pulken.

‘Hmmm,’ is zijn reactie. Hij draait zijn telefoon opzij zodat hij het schermje kan blijven zien en door kan gaan met typen. Ik pulk verder aan zijn knoopjes, maar eigenlijk kan ik er niet goed bij. Ach, eigenlijk ben ik ook te moe. Ik geef hem een kus en hij petst een keer tegen mijn billen als ik wegloop. ‘Truste, lieverd.’

In de badkamer slaat de schrik me om het hart bij de aanblik van de rode druipstrepren. Ik maak me enigszins zorgen hoe ik die troep ooit van de tegels en het douchegordijn krijg, maar ook weer niet dusdanig dat ik me acuut geroepen voel om er iets aan te doen. In de spiegel

bestudeer ik mijn haar nog een keer. Tjee, wie had gedacht dat Andrea nog eens met de gouden tip voor een haarcrisis zou komen? De groenige kleur is helemaal weg en er ligt nu een subtiele rode gloed over mijn doorgaans lichtbruine haar. In feite is de kleur zo mooi dat ik altijd wel eerst mijn haar groen zou willen laten verven om er daarna een potje tomatenpuree overheen te gooien, bedenk ik.

Ik sta mijn tanden heel slordig te poetsen als mijn telefoon een bliepje geeft. Met mijn vrije hand pak ik hem op. Het is Andrea, die het gesprek van eerder vanavond weer voortzet:

Nee maar even serieus. Je hebt afleiding nodig. Heb je morgenmiddag iets te doen?

Morgen? Zaterdag dus. Hugo heeft altijd hockeytraining op zaterdagochtend en er staat me ook iets van bij dat hij aan het eind van de middag een openhuizenroute moet begeleiden. Helaas niet in onze prijsklasse.

Ik ga op het toilet zitten. *Niets bijzonders. Why?* stuur ik terug.

Vertel ik je morgen wel. Zorg dat je om twee uur bij mij bent.

Ik loop naar mijn slaapkamer en trek mijn nachthemd aan. Dan trek ik het weer uit. Shit, het is mijn lelijke slobbernachthemd voor als Hugo er niet is. Als hij er wel is, draag ik een slecht zittende, jeukende, maar beeldige babydoll. Ik gooi het nachthemd onder in de kast en trek de babydoll aan.

Waar wil ze heen? Veel winkels in de stad hebben uitverkoop. Zou dat het zijn? Wel echt iets voor Andrea, die tien euro voor een shirt al duur vindt. Ze geeft niets om mode en shoppen doet ze zelden – wat eerlijk gezegd ook goed te zien is – maar als al haar broeken versleten zijn en er echt vervanging moet komen, wil ze toch dat ik meega voor advies. Advies dat ze nooit opvolgt overigens. Maar whatever, even de stad in gaan is altijd leuk. Ik kruip in bed.

Oké, ik zal er zijn. Truste, typ ik.

Laat het in godsnaam shoppen zijn, is mijn laatste gedachte voordat ik in slaap val.

Met stijgende verbazing kijk ik rond in het schemerige dorpszaaltje. Een afgesleten houten vloer, een verschoten systeemplafond met lekkagevlekken. Tegen de wanden hangen vergeelde filmposters uit de jaren tachtig. Het is best mogelijk dat deze er tien jaar geleden, toen ik hier zo'n beetje voor het laatst ben geweest, ook al hingen. Ik kan het me niet herinneren. In een gehucht als Avier is zo'n gebouw multifunctioneel. Het is de thuisbasis van de heemkundekring en de toneelvereniging, op zaterdag wordt het gebruikt door de scouting en op zondagochtend is de ruimte gereserveerd voor een mis van de baptistengemeente.

Ik had het kunnen weten. Natuurlijk was Andrea niet van plan om te gaan shoppen. Ik kijk opzij. Ze heeft een H&M broek aan – wat al een hele prestatie is – afgetrapte laarsjes en een poncho. Een poncho, godbetert. Het wordt nooit wat met haar. Maar waarom dacht ze dat dit iets voor mij zou zijn, dat het me afleiding zou bieden?

Toen ze haar auto parkeerde op het ongeasfalteerde stukje land dat daarvoor bestemd is aan de zijkant van het gebouwtje, vertelde Andrea me eindelijk wat we hier doen. Iets met een vrijwilligersklusje voor het dorpsfeest of zo. Feitelijk kon ik toen al nergens meer heen. Mijn gedachten even afleiden van al het gezeik op mijn werk: echt, hartverwarmend. Toch kan ik me niet aan de indruk onttrekken dat hier een vleugje eigenbelang in het spel is. Andrea is dol op dit soort kleindorpse kneuterigheid. Braderieën, collectes, koekjes bakken voor het dierenasiel. En ik geef toe: vroeger, toen ik hier nog woonde, deed ik er ook aan mee. Maar dat was meer omdat hier

weinig anders te beleven was. Als vijftienjarige lag het hoogtepunt van de week op vrijdagavond, dan was de bibliotheek maar liefst tot negen uur open. Negen uur! En op zaterdagmiddag vermaakten we ons met mensen kijken op het enige bankje dat het dorpspleintje rijk was, met als snack een zak dropjes. Het scheelt een hoop dat we gewoon niet beter wisten. Als vertier grepen we alles aan. Zo hebben Andrea en ik ooit gecollecteerd voor het Leprafonds. Ik zal het nooit vergeten, omdat we bij bijna elke deur moesten uitleggen wat lepra precies was. Ik kreeg er op een gegeven moment zo de schijt van dat ik botweg antwoordde: ‘Dat is een heel erge ziekte waarbij al je ledematen langzaam weggroten, oké?’ Niets van gelogen natuurlijk, maar mensen werden óf heel boos en smeten de deur dicht, óf ze maakten me uit voor leugenaar en smeten dan de deur dicht. Het jaar daarna collecteerde ik voor de midzomerparade met het idee dat dit een stuk minder van mijn uitlegvaardigheden zou vergen, maar echt, daar kun je je in vergissen. Zo was er die dove man die op mijn verzoek om geld voor de midzomerparade, antwoordde: ‘Nee, ik vreet geen salade!’ En ik maar herhalen: ‘Nee-hee, geen salade. *Geld*, voor de *midzomerparade*.’ En hij weer: ‘Zeg ik toch: ik vreet geen salade!’ Tot drie keer toe! Dat werkte dusdanig op mijn irritatiespieren dat ik uiteindelijk moedeloos omdraaide en over mijn schouder riep: ‘Ach, rot toch op met je salade.’ Waarop die ouwe gek me nariet: ‘En jij met je midzomerparade!’

Andrea sluit de deur achter ons en we schuifelen verder naar binnen.

Een man met vlassig blond haar en een bril in een niet al te hip model komt op ons af. Ik schat hem begin dertig. Zoals zoveel mensen uit het dorp ken ik hem wel van zien, niet van naam. ‘Wees welkom dames. Jullie komen voor de bijeenkomst van het comité ter viering van het 850-jarig bestaan van ons prachtige dorp?’ Hij maakt een traag en weids armgebaar, waarbij hij ons met een tevreden glimlach aankijkt.

Ik heb de neiging Andrea aan te stoten en flauw te gaan lachen.

‘Dat klopt,’ antwoordt Andrea serieus. ‘We zijn wat vroeg. Kunnen we ergens mee helpen?’

Robbert, zoals hij zich voorstelt, wijst naar de bruine stoelen van hard plastic die opgestapeld staan tegen de wand. ‘Misschien willen jullie de stoelen alvast in een kring zetten. De andere vrijwilligers kunnen elk moment arriveren.’

‘Arriveren,’ bouw ik hem na als hij buiten gehoorsafstand is. ‘Tss.’

Andrea reageert niet. Ze begint richting de stoelen te lopen. Zelf heb ik weinig zin om in actie te komen, behalve dan om heel hard naar buiten te rennen. Maar Andrea komt al teruglopen met twee stoelen.

‘Ik ben echt benieuwd.’ Haar ogen stralen. ‘Dit kan een heel leuk project worden.’ Het ergste is dat ze het nog meent ook.

Ik grijp haar bij haar arm. ‘Kom, we gaan. Dit was een slecht idee, een héél slecht idee. Het slechtste idee dat je ooit hebt gehad.’ Ik wacht tot ze me aankijkt: ‘Nog slechter dan die keer dat je besloot dat we moesten spijbelen om naar een concert van Boyz4Girlz te gaan, terwijl we niet eens kaartjes hadden.’

Andrea kijkt me even geïrriteerd aan – dit is een gevoelige plek – maar begint dan weer richting de wand te lopen.

Ik probeer haar te beletten een stoel van de stapel te pakken. ‘We gaan dit toch niet echt doen, hè?’

‘Hoezo? Jij was toch even helemaal klaar met al dat gedoe op je werk?’ Ze maakt een quotegebaar in de lucht, hoewel ik me afvraag of ik dat letterlijk zo gezegd heb. Ik zou eerder het woord ‘gezeik’ gebruiken, maar goed.

‘Ik haal je even weg uit je omgeving zodat je je gedachten op iets anders kunt richten. Een leuk project dat, zo zal je straks horen, ook heel uitdagende kanten heeft die tegemoetkomen aan jouw ambities. En daarnaast doe je ook nog iets moois voor de gemeenschap. Wat wil je nog meer?’

Ik geef geen antwoord.

‘Of wil je liever blijven mokken over je mislukte promotie, ter-

wijl je nauwelijks moeite doet er iets aan te veranderen?’

Oké. Die zit. En eerlijk gezegd heb ik ook even geen argumenten meer. Ik haal mijn schouders op. Ik zit deze bijeenkomst wel uit en dan verzin ik de volgende keer een smoesje. Te druk met werk of zo.

Langzaam druppelen er mensen binnen. Eerst een vrouw van een jaar of veertig met lang, loshangend haar en een lief gezicht. Ze heeft een glimlach die erop gebeiteld lijkt, alsof ze elke ochtend zo wakker wordt en nooit boos is. Om haar smalle heupen hangt een gebatikte rok, zo eentje die mijn moeder vroeger ook had. Toen vond ik het een van haar mooiste kledingstukken. Nu ziet het er vooral gedateerd uit. Na haar komen er twee mannen binnen, een oude en een jongere. De eerste ken ik, hij zat altijd achter het loket bij het zwembad en hij heeft een zenuwtrekje bij zijn oog. De jongere man zou zijn zoon kunnen zijn, maar dan zonder trekkend oog. Ik schat hem van mijn leeftijd. Hij heeft een ordner onder zijn arm geklemd die waarschijnlijk ooit wit was, maar nu lichtgeel.

Eigenlijk had ik mijn haar best groen kunnen laten. Het had perfect gepast in deze setting, tussen deze mensen. Oké, ik kreeg op een gegeven moment wel echt jeuk van die muts en ik had visioenen dat mensen me omdoopten tot ‘het mutsmeisje’, maar dat was nergens voor nodig. Niet voor vandaag, in elk geval.

Robbert klapt een keer flink in zijn handen en geeft aan dat we in de kring mogen plaatsnemen. Nou, nou. Zuchtend laat ik me neervallen op een stoel naast Andrea, die me tevreden toeknikt. Als een moeder die blij is dat haar kind toch besloten heeft om haar verstandige advies op te volgen.

We beginnen aan een voorstelronde. Hier heb ik dus echt een hekel aan. Ik weet nooit wat ik over mezelf moet vertellen. En doordat ik zo druk bezig ben iets te bedenken, hoor ik nooit wat anderen vertellen. Met een half oor luister ik naar Robbert die als eerste het woord neemt (uiteraard). Hij is breedspakig en langdradig. De geschiedenis van de gemeente Avier komt uitgebreid aan bod, ingekleurd met de

meest zinloze details. Toch knap dat je zo lang kunt lullen over een dorp met 1.869 inwoners. De grap die rondgaat is dat het Avier heet omdat het hele dorp op een A4'tje paste. Dat is wat overdreven, maar klein is het wel. Zeker als je bedenkt dat het ook nog eens uit drie deelgemeenten bestaat: Groot Avier, Klein Avier en de kleinste, waar Andrea en ik vandaan komen: Avier Achterbeek.

Dan volgt er ook nog een uiteenzetting over de doelstellingen van het comité, het budget enzovoorts. Ik zak wat verder onderuit. Robbert laat geen mogelijkheid onbenut om zijn warme banden met de burgemeester aan te halen en benadrukt het vertrouwen dat die in hem heeft gesteld 'om van deze bijzondere en gedenkwaardige mijlpaal een luisterrijk evenement te maken...' en bladje-bladie-poehahee. Andrea's argument om 'even mijn gedachten af te leiden van het werk' werkt nog niet echt.

Net als ik mijn best doe om te luisteren naar het verhaal van de vrouw met de gebatikte rok – Irma, 42 jaar, moeder van twee dochters, hobby's: scrapbooking en cupcakes bakken – gaat opeens de buitendeur open. Irma staakt haar verhaal en iedereen kijkt naar de deur. Ook ik draai me om. Een vlaag frisse herfstlucht waait naar binnen, samen met een lange man. Ik schat hem midden twintig, voor zover ik dat van hieraf kan zien. Hij heeft een hoody aan waarvan hij de capuchon ver over zijn hoofd heeft getrokken. Een paar krullen van iets wat een flinke bos bruin haar moet zijn, piepen eronderuit. Zijn donkere ogen, net zichtbaar, roepen een vage herkenning bij me op. Ik draai me weer terug om. Hij zal wel verkeerd zitten. Zijn verschijning komt totaal niet overeen met de gemiddelde dorpscomitévrijwilliger in deze kring. En welke twintiger – behalve Andrea – doet nu vrijwillig mee aan het organiseren van een suf dorpsfeest?

Dat heb ik mis.

'Ik kom voor de organisatie van het dorpsfeest,' hoor ik hem achter me zeggen met een warme, ietwat diepe stem.

Robbert bevestigt omstandig dat hij hier dan aan het juiste adres is

en wijst vriendelijk naar de enige nog lege stoel in de kring, toevallig naast mij. Ik schuif mijn stoel dicht naar die van Andrea om hem de ruimte te geven en neem me voor om dadelijk, onopvallend, mijn ogen eens goed de kost te geven.

Nadat de oudere man – Ton, gepensioneerd, fervent cactuskweker – en (inderdaad) zijn zoon – Chris, fiscalist en dol op zeilen – hun relaas hebben gehouden, is het de beurt aan de man rechts van me.

‘Oké,’ begint hij. ‘Mijn naam is Rik van de Akker en ik...’

Vrijwel direct begin ik naar adem te happen. Rik van de Akker? RIK VAN DE AKKER?! Hoe is het mogelijk dat ik hem niet heb herkend? Het mag dan een jaar of zes geleden zijn dat ik hem voor het laatst zag, zijn uiterlijk zou in mijn geheugen gegrift moeten staan. Ik gluur voorzichtig opzij om meteen weer verschrikt voor me te kijken. Ja hoor, het is hem. Hij heeft zijn capuchon inmiddels naar achteren geschoven en is nu duidelijk herkenbaar. Ik breng mijn hand naar mijn hoofd, zodat ik mijn gezicht kan bedekken met mijn mutsje, maar halverwege bedenk ik dat ik dat niet meer draag. O, hoe ik dat ding nu wenste. Of liever nog een levensgrote muts, zo eentje waar ik in zijn geheel in kon verdwijnen. Ondertussen roffelt mijn hart bijna mijn borstkas uit.

Met de diepe stem die ik uit duizenden had moeten herkennen, vertelt Rik dat hij tot voor kort in het noorden van het land woonde en werkte, bij Staatsbosbeheer, maar dat hij vanwege de gezondheid van zijn vader weer in zijn ouderlijk huis is getrokken. Om weer in contact te komen met de mensen hier leek het hem leuk om mee te doen aan dit project.

Ik hoor het maar half. Mijn stemming is omgeslagen in paniek en woede en ik krijg een akelige oprisping van een vernederd gevoel. Het zorgt ervoor dat ik rood kleur van mijn tenen tot mijn kruin. Ik wil hier weg, ik moet hier weg. Rik mag me niet herkennen! Het liefst wil ik meteen vertrekken, onopvallend.

Voorzichtig trek ik aan Andrea’s mouw.

Ze schudt afwezig haar arm.

‘Pssst. Dré.’

Ze reageert niet. Ze doet verdorie net alsof het nog interessant is ook, wat Rik allemaal vertelt.

‘Andrea,’ probeer ik nog eens. Door de paniek komt het er harder uit dan ik wil.

Nu kijkt ze me met grote ogen aan, net als de rest van het gezelschap.

Rechts naast me verschuift Rik zijn stoel. Hij onderbreekt zijn verhaal en gaat nota bene verzitten zodat hij me beter kan bekijken. ‘Hé...’ zeg hij na een paar tellen. Maar dan stopt hij.

Hij heeft me herkend! Ik moet hier weg, en heel snel. Abrupt sta ik op, mijn stoel klettert op de grond.

‘Sorry,’ ik schraap mijn keel. ‘Ik moet gaan.’ Ik gris mijn tas van de grond en weet niet hoe snel ik het gebouwtje uit moet stormen.

Buiten staat een forse wind die van alle kanten lijkt te komen, alsof hij ook niet weet waar hij heen wil. Telkens tilt hij mijn haren op en wappert ze dan tegen mijn gezicht. Links, rechts, links. Elke keer een klap in mijn gezicht.

Het is een stukje lopen naar het huis van Andrea, waar mijn auto staat. Onderweg word ik een paar keer gebeld. Dat zal Andrea wel zijn die heeft ontdekt dat ik echt niet meer terug naar binnen kom. Ik neem niet op.

Verkleumd, verdrietig en miserabel van zelfmedelijden kom ik bij mijn auto. Voordat ik wegscheur zet ik de verwarming op zijn hoogst en de blazers op maximaal. Weg hier. Ik wist wel dat dit stomme comité een slecht idee was.

Als ik een paar minuten onderweg ben, hoor ik mijn telefoon weer. Jammer voor haar, mijn tas ligt op de achterbank dus ik kan er niet bij. Harder dan nodig neem ik de laatste scherpe bocht voordat ik de bebouwde kom uit rijd, de afgelegen weg tussen de weilanden op.

Bij het horen van Hugo's voicemail kwak ik teleurgesteld mijn telefoon op de eettafel. Zijn openhuizenroute is natuurlijk uitgelopen. Kan hij ook niets aan doen, maar wel balen. Het is fokking zaterdag! En hoe moet dat nu met het avondeten? Hugo zou koken en ik heb geen idee wat. Eigenlijk eet ik slechts een paar keer per week een fatsoenlijke maaltijd: de dagen dat hij er is. De andere overleef ik op kant-en-klaartjes.

Ik trek de deur van de koelkast open. Naast het vertrouwde spul zoals broodbeleg en drinken ontdek ik een biefstuk, champignons, crème fraîche... Meer zie ik niet omdat ik de deur weer dichtgooi. Veel te moeilijk allemaal.

In het kastje boven het aanrecht ga ik op zoek naar een instantnoodelsoepje of een zak chips.

Dan klinkt de bekende Beyoncé-ringtone vanuit de woonkamer. Hugo! Jaaa! Hij komt me redden van de hongerdood! Ik gooi het kastdeurtje dicht en ren naar mijn mobieltje. Het ding springt al na drie keer op de voicemail, dus ik moet snel zijn. Het menu waarin je zoiets kunt wijzigen is waarschijnlijk óf staatsgeheim óf alleen te vinden na jarenlange studie. Mij is het in elk geval nog niet gelukt.

Handig vang ik de telefoon op, vlak voordat die van de tafel trilt.
'Met Esmée.'

'Hallo-ooo! Met je nieuwe collega!'

Gadverdamme. 'Hoi Jasmijn.' Mijn stem zakt een octaaf.

'Maf hè?' Was het een verrassing voor je donderdag?'

'Nou, een beetje wel.'

‘Het ging ook allemaal zo snel,’ begint ze te ratelen. ‘Ik dacht dat ik nog op een tweede gesprek moest en zo, maar toen bleek dat ik de baan al had. Zo bizar! En vandaag heb ik het contract dus ontvangen. Kun je dat geloven?!’

‘Nogmaals gefeliciteerd. Echt super.’ Ik druk met mijn wijsvinger in een rimpelige appel op de fruitschaal. Hij geeft mee als een spons.

‘Hé, maar luister, om te vieren dat het nu dus helemaal rond is wilde ik wat gaan drinken bij Seventh Heaven. Kun je vanavond?’

Aargh. Paniekerig trekken mijn hersenen het Grote Smoezenboek van de plank en bladeren er razendsnel doorheen, maar het lijkt alsof de pagina’s blanco zijn. En het lijkt me nogal lullig om te zeggen dat ik momenteel nog liever naar de tandarts ga voor een onverdoofde wortelkanaalbehandeling dan gezellig wat drinken met Jasmijn in een loungebar. Raar dat ik een week geleden nog alles uit mijn handen zou laten vallen na zo’n telefoontje om me direct vol enthousiasme op mijn fiets te werpen, richting de stad, voor een heerlijke ouderwetse slemppartij en de oprechte blijheid vanwege de nieuwe baan van een van ons. O, de ironie.

‘Ja, ik geloof dat ik wel kan.’ Na een korte pauze voeg ik eraan toe: ‘Gezellig.’

‘Helemaal leuk. Laten we het houden op acht uur aan de bar, oké? Dan bel ik nu even Do en Mei-Lan. Doe-doei!’

Ik stop het mobieltje in mijn handtas en onderdruk een oerkreet – het zou toch geen zin hebben – waarna ik mezelf richting badkamer sleep. Die moet overigens nog steeds een grondige poetsbeurt krijgen. De tomatenprutspetters beginnen in te drogen en zijn van kleur veranderd van rood naar oranje. Ik inspecteer ze van dichtbij. Het is toch een soort organisch spul. Zou het niet gewoon vanzelf verdwijnen als ik het maar lang genoeg laat zitten?

De rode loungezitjes in het verder antracietkleurige interieur zijn doorgaans erg populair, maar vanavond hebben we geen concurrentie. Het is nog vroeg en er staat alleen een groepje mannen achterin. Ik breng mijn natgerengende haar in model met mijn handen. God, wat ben ik blij dat het zijn normale kleur weer terug heeft, groen haar kon ik er nu echt niet bij hebben. En het zou trouwens ontzettend vloeken met het rode jasje dat ik aanheb. De ober komt al onze kant uit met de bestelling. De meiden grissen de drankjes van zijn dienblad voordat hij de kans krijgt het neer te zetten. Mei-Lan wacht tot ik mijn haar met rust laat en het laatste glas heb gepakt voordat ze het hare hoog de lucht in zwiept: 'Op Jasmijns nieuwe baan!'

'Op Jasmijns nieuwe baan!' roepen we alle vier. Schril komen onze glazen met elkaar in aanraking.

Jasmijn straalt. 'O, ik heb er zo'n zin in!' Ze draait zich naar me toe: 'Ik heb zoveel vragen voor je. Je moet me alles vertellen. Echt alles, over iedereen!'

Ik slik de prosecco door en hoop dat de verkramping die ik in mijn kaken voel eruitziet als een welgemeend lachje. Snel buig ik voorover om een graai te doen in de pinda's die daar zijn neergezet. Het liefst zou ik het hele bakje aan mijn mond zetten. Ik geloof dat het niet zo'n goed idee was om zonder avondeten de deur uit te gaan. Ik doe een tweede greep in het bakje en leun weer naar achteren. Ach, het wordt vast gezellig, een vriendin als collega. Alleen nog even uitzoeken hoe en wanneer ik haar over het kleine misverstandje ga vertellen. Vanavond in elk geval niet, dat lijkt me duidelijk.

Ik kijk het gezelschap rond terwijl we van onze drankjes nippen. Zoals altijd zien de meiden er weer onberispelijk uit. Jasmijn heeft haar donkerblonde haren losjes opgestoken en draagt een eenvoudige, lavendelblauwe tuniek. De perfecte snit verradt echter dat het niet goedkoop is geweest. Jasmijn draagt altijd duur spul. Vaak weet ze niet eens van welk merk het precies is. Als je ernaar vraagt,

haalt ze haar schouders op of ze kijkt achteloos op het labeltje. Wat ze mooi vindt koopt ze, het maakt niet uit wat het kost. Het helpt natuurlijk ook dat ze meestal met haar moeder shopt, die zal vast regelmatig wat bijleggen. Ook Dominique draagt veel merkkleding, vrijwel uitsluitend eigenlijk. Van jas tot sokken gaat ze gekleed in Armani, Gucci, Burberry en Hermès, of zoals ze het zelf uitspreekt: 'Ermès'. Voor haar is het vanzelfsprekend, ze is gewend aan luxe. Haar vader is een nouveau riche die huisjes melkt en daarnaast investeert in octrooien voor vage uitvindingen zoals stiletto-zijwieltjes, kauwpotloden van zoethout, een voorverwarmd fietszadel en iets wat de moederbroek heet. Ik geloof dat het een soort camouflagebroek is met een geprint vlekkenpatroon van babyspuug, moedermelk en klodders fruithapje. Dat voorverwarmde fietszadel raakte overigens in opspraak toen een gebruiker ervan bijna geëlectrocuteerd werd tijdens een regenbui. Maar goed. Zo lang Do al bestaat, leeft ze dus op goud, glitters en dierenprintjes. Terwijl haar knappe gezichtje eigenlijk het beste gedijt bij zo min mogelijk poespas, maar dat is mijn bescheiden mening.

Mei-Lan is een geval apart. Vandaag draagt ze een paars, doorgestikt jack en afzaklarzen in dezelfde kleur op een broek met een wilde print, die bij elkaar wordt gehouden met iets wat het meest weg heeft van een gordijnkoord. Haar donkere haar is wild getoupeerd en naar een kant gekamd en aan haar oren hangen pauwenveren. Maar ziet ze eruit als een doorgedraaide clown? Nee, Mei-Lan niet. Mei-Lan zou zelfs mijn groene haar met die idiote muts nog tot een waar *fashion statement* kunnen verheffen, haar stijl is zo cool en *edgy* dat ze overal mee wegkomt. En niet alleen op kledingvlak, op elk gebied. Succes hangt als een aura om haar heen. Ze is zo'n meid die je met liefde zou haten, maar bij wie dat niet lukt. Daar is ze gewoonweg te aardig voor.

Ik gooi weer wat pinda's naar binnen. Mei-Lan is net klaar met het nieuwtje dat ze van Paul, haar vriend, een reisje naar London cadeau heeft gekregen. Zomaar! Ze gaan volgend weekend al en het